

РУМЕН ЧЕНКОВ

КОГАТО
СИ
ГОТОВ
ДА
ПОЛЕТЯШ

РУМЕН ЧЕНКОВ
КОГАТО СИ ГОТОВ ДА
ПОЛЕТИШ
СТИХОВЕ

chitanka.info

*Посвецавам на габровското благотворително
дружество „Майчина грижа“*

КРИЛА ОТ ЛЮБОВ

КРИЛА ОТ ЛЮБОВ

*Моят свят е, където те има!
Моят дом е, където си ти!
Твоята строгост е моята зима.
Твой подарък са моите дни.*

*Упорито и дълго те търсих,
без да спра нито миг, нито час.
Слава Богу — открих те навреме.
Есента е далече пред нас.*

*Тя ще дойде, но още е пролет.
Всичко още е в своя цъфтеж.
Ний сме птици, готови за полет
и в очите ни свети копнеж.*

*А крилата ни — те от любов са.
С тях се реем в простор от мечти.
Аз към теб! Ти към мен! Тъй се носим
безтегловни, безплътни почти.*

1994 г.

КАЖИ, ЛУНА!

*Красиво е небето през нощта.
Луната в четири очи се взира
и ни разказва тайнствени неща,
които само влюбени разбират.*

*И двамата сме в нещо като в транс,
и нощната царица ни омайва.
Вълшебни чувства оживяват в нас —
вълшебни нощи мълком обещават.*

*Кажи, царице, колко ли сърца
във своя златен дом си приютила?
От тази нощ ний твои сме деца.
Владееш ни със чудодейна сила.*

*А ако някога си иде любовта
и пак към теб за помощ се обърнем,
аз знам, че ще ни кажеш где е тя,
в опразнения дом за да я върнем.*
1994 г.

НЯКОЙ ДЕН

*Някой ден, в някой час монотонен
ти ще дойдеш — красива и бяла.
Не от плът, а от тягостен спомен,
съхранил тъжен миг на раздяла.*

*И тогава копнеж неугаснал,
ще ме тласне отново към теб.
Твоят принц е отдавна пораснал,
ала ти си остана дете.*

*Но все още в душата ми страда
има късче от твойта душа.
Накъдето край мен да погледна,
аз те виждам в стотици неща:*

*в красотата на залеза вечер,
в неспокойния дъх на нощта...
Много време, любима, изтече,
но те има в стотици неща:*

*в цветовете, родени напролет,
в тишината и в птичия хор.
Необятните сини простори
съхраниха за мен твоя взор.*

*Бих желал в някой час монотонен
ти да дойдеш — красива и бяла,
но от плът. Не от тягостен спомен,
съхранил тъжен миг на раздяла.*

1994 г.

БОЛКА

*Поиграхме си с теб на съпрузи.
Стига толкова. Стига лъжа!
Любовта в допир с нас се контузи.
Да ни стопли, уви, не може.*

*И студено е, и ни е тъпо.
Двама души, а всеки е сам.
Трябва смелост за следваща стъпка.
Аз я имам. За тебе не знам.*

*Ще приемем ли края спокойно?
Всичко има начало и край.
Чувства мъртви и думи без стойност —
ето нашия приказен рай.*

*В него всеки е роб на страха си —
и от нужна раздяла боли.
Но боли и от фразите къси,
и когато се лъжем боли.*

*1995 г.
Добрич*

НАПРЕД С ОПТИМИЗЪМ

ПЛЕННИЦА

*Душата ми е пленница на тлен,
която я затваря като в рамка.
Душата ми тук пребивава в плен
на земната, несъвършена сянка.*

*Аз вече зная — ще настане ден,
когато ще се рея сред звездите
и дух ще съм, завинаги освободен,
пътуващ към безкрая, към звездите.*

*Смъртта е само старт по този път
и аз не се страхувам да я срещна.
Смъртта е избавление от плът —
начало на наслада вечна.*

1992 г.

МЕЧТИТЕ

*Чудесно е, че сбъдват се мечтите!
Как иначе би имало мечти?
Живецът ни в желанията скрит е
и с тяхната настойчивост пламти.*

*Понякога бленуваме химери
и в нощите, замаяни, не спим,
но важно е, че устремно живеем:
готови сме до край да устоим.*

*И често сме излъгани и жалки,
оплакващи късмета си свидлив.
Каквото да постигнем, все е малко
и всеки късметлия ни е крив.*

*Но хиляди, милиони са мечтите,
зареждащи ни с жажда за живот!
Отстъпват неуспехите ни, свити.
По мъдри сме. Отново сме на ход.*

1994 г.

КОМУ Е НУЖНА МОЯТА ПОЕЗИЯ

*Кому е нужна моята поезия!?
Не е салам, ни хляб, ни маргарин.
Поредица от частни откровения
на някакъв чудак необясним.*

*Кой от душевни трепети се трогва
в това, до болка, прозаично битие!?
Любов и страст, копнеж и тревоги...
„О, браво! Стихосбирка! О, добре!“*

*„Благодарим, но просто няма време
за четене. А няма и пари.“
„Затънали сме в битови проблеми.“
„Продавай нещо, дето ще върви.“*

*Но аз съм упорит. Креця отново:
„Пакет цигари струва моя труд.“
„Цигари ли, братле? По колко?
О, Боже, стихосбирка! Ти си луд!“*

*И отминават, бързащи, заети
със свои си проблеми и дела.
„Купете, моля, стиховете на поета!
И ден, и нощ той писа ги за вас.“*

*И в този миг старица приближава,
с бастун в ръка и тъжно празен сак:
„Я прочети, момче. За четене не ставам.
Не видя веки, пък и иде мрак.“*

*Така прочетох цялата си книга,
доволен на един слушател свой.*

Не каза тя: „Прекрасно!“ или „Стига!“,
а каза ми: „Пиши и се не бой!“
След туй ръка целуна ми и тръгна,
а аз потресен и объркан бях.
И в полумрака, на душата ми разсъмна:
„Успях, за Бога! Хора, аз успях!“

ПИСНА МИ

*Зарязах аз досадните съветници
и по-добре се чувствам от това.
Не сте ми нужни! Млъквайте, проклетници!
Наслушах се на умнички слова:*

*„Я стой си в дома! Вън е доста страшно,
и трудно е за хора като вас.
Да имаш покрив и храна е важно.
Добре сте вие. Хранят ви под час.“*

*„А ние в напрежение живеем.
Дори водата вече стана лукс.
По улиците да вървим не смеем.
Какво ви е? Кротувайте си тук!“*

*„С хуманитарна помощ от чужбина
обличат ви — не давате пари...“
„От глад старица вчера се помина,
а вий на ден ядете гозби три.“*

*„На щанда само гледаме месото.
Не сме го помирисвали дори,
а сиренето, кашкавала и маслото...“
„И въздухът ще стане със пари.“*

*Готов съм да живея като куче,
но вън от този душегубец-дом.
Да съществувам вече се научих.
Това не е проблем дори за хром.*

*Зарязах аз досадните съветници,
защото вече писна ми от тях.*

*Съветвайте оставащите клетници,
щом ви е нужно. Аз не ви разбрах.*

*1994 г.
Габрово*

ТОТО — КОШМАР

*Залагам пак на същите числа —
поредната надежда за късмет.
Съмнението — грапава пила —
по мозъка ми прави пирует.*

*„Не ще се видиш никога с пари.
За други е, приятел, радостта.
По-доходни вложения прави,
от тези малки, дяволски листа.“*

*Но, трябва да излязат този път.
Предишния аз просто нямах шанс.
По фишовете кръстчета цъфтят,
дарявайки ми щастие в аванс.*

*Предчувствието чука по тила —
ще потекат като река пари.
Аз вярвам пак във същите числа.
Не може просо все да не върви.*

*Така се лутам в този лабиринт.
Съмнения, надежди и печал.
До ТОТО-то опира моя бит...
Кошмар, завършващ винаги с провал.*

1994 г.

ЗАЩО

*Дарени с правото да се наричаме —
защо ли, Господи — разумни същества,
планетата на бавна смърт обричаме
и сякаш сме доволни от това.*

*Нима такава е великата ни мисия —
да погребем един прекрасен свят?
Така ли е земята ни орисана?
Възможно ли е връщане назад?*

*Тревожни сме и толкова ни стига,
а раснат дупките в озоновия слой.
За себе си гласим „червена“ книга,
а съвестта ни бие все отбой.*

*А тя, земята, бавничко умира
под „грижите“ на своите деца.
Ти, Господи, защо не ни възпираш,
когато правим своите „чудеса“?!*

1994 г.

И В СРЕБРОТО НА МОЕТО УТРЕ

*И в среброто на моето утре
пак ще има романтика, знам!
Пак ще има вълнуващи утрини
и живеецът у мен ще е там.*

*Ще се влюбвам в красиви момичета,
съчетали и дух, и финес.
В есента, в есента ще обичам
с онзи плам, който нося и днес.*

*Ще се раждат в душата ми пориви!
Боже мой, ще са дръзки дори!
И в среброто на моето утре
с днешна сила живот ще гори!*

1994 г.

НОСТАЛГИЧНО

*Ще дойде лятото и този път,
а мен по плажовете няма да ни има.
Пак слънцето ще жари гола плът,
водата ще е хладно примамлива...*

*Животът пак „Море“ ще се зове,
но аз ще бъда някъде далече.
Мечтаейки за морски брегове,
в куплети ще ги сътворявам вечер.*

1994 г.

ВИСОЦКИ

*Ти бе кумир приживе. Бе любим
на хиляди. На хиляди бе рупор.
И твоят глас хриплив, неумолим,
разстрелваше неправдите от упор.*

*Китарата бе твоят автомат,
а песните ти — твоите патрони.
В един объркан, неприветен свят,
ти искаше злините да прогониш.*

*И с глас — камбана, ти донесе смут,
печелейки любов, но и омраза.
Не беше дипломат. Не беше шут.
Ти бе за всички властници проказа.*

*А за приятелите беше Божии дар,
опора и томителна надежда.
В мъглата на застоя — ярък фар,
към който заблудените поглеждат.*

*Гласът ти днес пак призивно ехти,
събаряйки представи остарели.
И днес, като преди, живееш ти
в сърцата и душите наболели.*

1994 г.

ВИДЯХ

На А. Гръблева

*Не те разбрах
(прощавай, че на „ти“ сме),
но в теб видях
един апокалипсис.*

*Видях кръвта
от болката в душата
и в пропаст как
превърща се земята.*

*Разстреляни надежди,
самота.
Предчувствие
за края на света.*

*Видях от мрак
да пъпли скрита злоба.
Животът — враг.
И раждане — прокоба.*

*Видях мечта,
оплетена във мрежа
и нож — душа
на късове да реже.*

*Но и надежда в мрачния тунел,
във който твоята безпомощност потъва.*

*А светлината в края му, е цел,
обсебваща и съществу и мисъл.*

1994 г.

ПОКЛОН

*На габровското
благотворително дружество
„Майчина грижа“*

*Велик е инстинкта на майката,
създаваща във мъки живот.
Тя — Слънцето, Въздуха, Сянката
и често — през пропасти — брод.*

*Тя — кротката, нежна закрилница
и рамо, по трудния път,
надеждата наша и съдница!
Най-свиден в сърцето ни кът!*

*Не стигат понякога думите,
да кажем за нея добро.
Изплъзват се винаги нужните —
остава ни само едно:*

*да бъдем длъжници за болката,
при първия вдъх кислород.
Поклон пред инстинкта на майката,
даряващ ни щедро живот!*

*Поклон до земята пред жертвата
и кръста ви, майки, поклон!
За вас любовта си — най-святата —
да пазим, е дълг и закон!*

1994 г.

КОГАТО СИ ГОТОВ ДА ПОЛЕТИШ

*О, само който дръзне да се бори,
ще има този шанс — да победи.
Не са далечни сините простори,
когато си готов да полетиш.*

*Тогава всяка пречка е дразнител.
Да я надмогнеш — дълг неотменим.
Роденият да бъде победител
и пречките използва за трамплин.*

*И даже ад пред теб да се отвори,
вдигни очи и светлината виж!
Не са далечни сините простори,
когато си готов да полетиш!*

1994 г.

ЗИМНИ НЕВОЛИ

*Зимни месеци — зимни неволи.
Зимна приказка, казват. Ами!
Бели пътища, бели тополи...
Бял кошмар! И неспирно вали.*

*Красота?! А ръцете — подути
и синяят, лишени от кръв.
Леден вятър на двора се лута,
а във къщи е гостенин пръв.*

*Ако имах камина — тогава
да си духа проклетникът стар.
Огън страшен на сън се явява...
Не! Нозете изгарят в пожар.*

*Тази нощ вледенени букети
е оставил художникът Мраз.
Красота за перо на поети,
ала сляп и премръзнал съм аз.*

*Как да видя красивото в зимата,
хвърлен в треска, останал без глас...
Може би красотата я има,
ала беден и болен съм аз.*

1995 г.

БЛАГОДАРЯ, ПРИЯТЕЛЮ!

На Васил Вълчинов

*Приятелю, не ти благодарих
за твърдото, приятелското рамо,
защото чак сега те преоткрих
и тъжно ми е, че до мен те няма.*

*Благодаря от все сърце, че бях
отдушник за неволите ти тежки!
До тебе, тази чест не проумях
и бе това голямата ми грешка.*

*Себичен — тайно търсех самота.
Не се замислях колко съм ти нужен.
Измислях си около мен света,
защото в истинския винаги е тъжно,*

*когато сам си. Ала аз не бях!
Прости ми глупостта, че не разбрах!*

1995 г.

ПОКАНА

На Мариела Ченкова

*От снимката ме гледаш с поглед чист
и казваш сякаш: „Чичо, аз пораснах.
На пет години, чичо, съм почти.
Леглото даже вече ми е тясно.*

*А тук съм на рождения си ден
със патенцето. То се казва Руди.
Виж колко съм красива с тези две
кордели, като сини пеперуди!*

*Пък детската ми стая отесня
от кукли и играчки най-различни,
но тука има кукличка една,
която, чичо, много си обичам.*

*Щом вечер Слънчо благ ме навести,
прегърнати заспиваме си двете.
Ела да видиш куклата и ти!
Послушна е и се нарича Бети.“*

1995 г.

С ОПТИМИЗЪМ

*И мен, като всички, по пътя нелек,
крепят ме стотици надежди.
Стремя се най-вече да бъда човек.
В униние чело не свеждам.*

*Живея тъй, както разбирам това,
дори да е дяволски трудно.
От своята немощ макар окован,
намирам живота за чуден.*

*Какво са едни непослушни нозе,
когато душевно съм волен.
Лае срещу ми зло битие,
ала така е отколе.*

*Аз го подритвам и крача напред,
с твърдия пулс на живота.
Крача с две чужди, не свои нозе,
търсейки своята кота.*

1995 г.

АКО ПОСЛЕДВАМ СВОИТЕ ЖЕЛАНИЯ...

*Ако последвам своите желания,
които издевателстват над мен,
навярно ще кръстосвам океани,
към краища далечни устремен.*

*И бих се чувствал атом от безкрая
на необятното, примамливо море.
Щастлив ще съм, макар да зная —
една мечта красива ще умре.*

1995 г.

ДАДОХ НА БЛИЖНИЯ СВОЯТА РИЗА...

*Дадох на ближния своята риза,
както ни учи Христос,
но го видях от Пежо да излиза —
не бе нито гол, нито бос.*

*Беше доволно загладен и лъскав.
Види се — нов бизнесмен.
Ако му имах поне вратовръзката,
сит ще съм, може би ден.*

*Мина наблизо. Не ме забеляза.
Гледаше нейде над мен.
„Жалко за ближния!“ — тихо си казах
и се отдръпнах смутен.*

*Вкъщи си сипах фалшива ракия;
за глупостта вдигнах тост.
Тази, която в мене се крие.
(Нали е безгрешен Христос!)*

1995 г.

МОЙ РОДЕН ГРАД

На свищовлии

*Обичам те безкрайно, роден град!
Ти моята любов си и утеха,
че има кътче в този земен свят,
което с нежна ласка ме приема.*

*Гордея се, че в тебе се родих,
под скъпата ми, бащината стряха!
И майчината обич в теб открих,
и в твойта пазва топла ме люляха.*

*Далеч живея — ти живееш в мен
и стига ми това, че съществуваш!
Мой роден град, мой пристан най-свещен,
до моя сетен дъх, ще ме вълнуваш!*

1995 г.

ОТЧАЯНИЕ

*Искам безпаметно да се напия,
да се изпразни главата ми от мисли.
Грижите, избледнели, да се свият,
мъркащи, безопасни и хрисими.*

*Хапят душата ми. Ръфат,
като глутница побеснели псета.
Бавно, настойчиво ме разкъсват
грижите, между два куплета.*

*Страшното е, че съм безсилен.
Какво ли от мене зависи?
Боже, как са нахално ухилени,
докато ги залъгвам с писане.*

1995 г.

ЩЕ НИ ИМА

ПО ПЕСЕН НА ДУЕТ „РИТОН“

*Уморих се от тежки съвети,
от учтивост да бъда различен,
от партийни и други привети...
Уморих се да бъда безличен.*

1990 г.

РАЗГОВОР

— С влак към Европа пътуваме.
Движим се точно по графика.
— С влак ли? Европа ли? Плуваме.
Ще ни посрещат във Африка.

МОЛИТВА ЗА БЪЛГАРИЯ

*Господи, България пази
от днешни псевдо политици!
От глупостта я запази,
и от бутуша на войниците!*

*Господи, пази я от лъжци,
фалшиви демократи и кретени!
Сложи очи на зрящите слепци,
които хоаса зоват „промени“!*

*Закрилай я от жадните за власт,
защото те снагата и огризват!
Потъва всичко в ненаситна паст,
а ние кротко си живеем в криза.*

*За нея „горе“ дружно се винят,
но им е трудно просто да си идат.
Все тъй напразно чакаме деня,
след който краят вече ще се вижда.*

*Дари ни, Боже, с тази благодат!
Прати ни родолюбци за награда!
Над майчица България да бдят,
от болките ни, до един да страдат.*

*Бъди премъдър, милостив и благ
към нашата изстрадала Родина!
Да бъде ден, след непрогледен мрак!
Да бъде ден, за хиляди години!*

1994 г.

ВЪПРОС КЪМ ЛЕВСКИ

*Да беше жив, какво би казал ти
за туй, че твоят лик е по площадите?
За туй, че калят твоите мечти
и с името ти хранят днес омразата?*

*Ти знаеш кървавия кръст на роба
и мрачните бесилки на тирана,
и писъците женски в тъмна доба,
и не една девица поругана.*

*Но ти се бори не заради вярата
и не прокълна всеки мюсюлманин.
Живя за всички и умря за правдата!
За святата идея — да сме равни!*

8 януари 1990 г.

ЩЕ НИ ИМА

*Ще оцелеем, въпреки застоя,
и въпреки тях — политиците.
Издръжлив ни е — види се — соят
и калени в бедност душиците.*

*И преди не познавахме лукса.
Той дори бе за нас забранен.
Беше дума и срамна, и гнусна,
от доволни „борци“ заклеямен.*

*Социалната слабост ни люшка
не от днес, не от вчера дори.
От рождение тя ни е дружка.
под ръка все със нея вървим.*

*Но сме живи, на пук на съдбата.
Оцеляхме в най страшния мрак.
Кой може, си запази душата,
който не — Бог е мъдър и благ!*

*Та, и в днешния хаос е трудно.
Безпарични живеем и днес.
И макар да напредваме трудно,
все е нещо. Все е прогрес.*

*Зная аз: занаят ще ни има!
Ний сме храбър и силен народ.
Гордостта ни — во век несломима.
Ще намерим през времето брод!*

*1995 г.
Добрич*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.